

Full diocesà

16 de febrer del 2020

p4 – Trobada diocesana anual de Mans Unides

p5 – Festa de Sant Sebastià a Malgrat

Els cristians de Nigèria són exterminats

Els cristians de Nigèria estan sofrint una veritable massacre i això passa davant la més absoluta indiferència. Hi ha poques veus a Occident i també a l'Església universal que alertin sobre aquest drama. La majoria dels mitjans de comunicació no n'informen.

A Nigèria, en els darrers deu anys han estat assassinats 20.000 cristians i més de 2 milions han estat obligats a refugiar-se al sud del país.

Els fonamentalistes islàmics, vinculats a l'ètnia *fulani*, han sembrat de terror el nord i el centre de Nigèria. Cada vegada que hi ha una festa cristiana, l'Església es converteix en l'objectiu d'atacs violents de grups i organitza-

cions extremistes. Estem parlant d'assassinats, decapitacions, amputacions, violacions... Tot això passa amb la complicitat de l'exèrcit i amb la tolerància del govern, ara liderat per Muhammadu Buhari.

A través d'Ajuda a l'Església Necessitada, un sacerdot nigerià, Joseph Bature, ha demanat ajuda internacional: «cada dia els cristians són massacrats als carrers. Som davant un extermini que està passant en silenci».

Cal fer una crida a difondre tots aquests fets perquè el govern nigerià es vegi pressionat internacionalment a aturar aquesta massacre.

(Continua a la pàgina 7.)

«L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà»

Diümenge VI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jesús Fill de Sira

Si tu vols, guardaràs els manaments; ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.
(15,15-20)

Salm responsorial

Feliços els qui segueixen la llei del Senyor.
(Salm 118)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, als qui tenen una fe prou madura, sí que els ensenyem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni dels dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots es temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Escriptura: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen», però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu.
(2,6-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel. »Ja sabeu que als antics els van manar: "No matis", i tothom que mati, serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal. »Ja sabeu que està manat: "No cometis adulteri." Doncs jo us dic: Tothom que mira una dona amb mal desig, en el fons del cor ja ha comès adulteri. »També sabeu que als antics els van manar: "No trenquis els juraments." I també: "Compleix tot

allò que has jurat en nom del Senyor." Doncs jo et dic: No juris mai: Digueu senzillament sí quan és sí, i no quan és no. Tot allò que dieu de més, ve del Maligne.»
(5,17-37)

«"Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen", però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra...»

Mirar la lluna, no el dit

Joan Mir Tubau, prev.

Continuem la lectura del sermó de la muntanya. Som davant una lliçó d'ètica cristiana: quin ha de ser el comportament del cristià davant l'homicidi, l'adulteri, el divorci, els juraments? Jesús afirma que no ha vingut a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes sinó a completar-los, a fer-ne veure tota la profunditat.

La resposta de Jesús correspon al retrat del veritable cristià. Per als jueus, la llei de Moisès era la manifestació de la voluntat de Déu. Però hi ha qui es queda en la pell de la llei, no arriba a copsar-ne el sentit últim. D'aquí l'advertiment de Jesús: «Si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas en el Regne de Déu.»

Hi ha un proverbi xinès que pot ajudar a entendre què vol dir Jesús. Diu el proverbi: «Quan hom assenyala la lluna amb el dit, el neci es mira el dit.» La llei assenyala la lluna, però seria neci quedar-nos mirant el dit, això és, la pell de la llei, la lletra dels preceptes, sense esforçar-nos a escatir-ne el sentit, la intenció última.

En els nostres dies, en ambients diversos, parlar de normes o de preceptes no es porta, és percebut com un atemptat a la llibertat de la persona. Però la llei de Déu no pretén pas anul·lar la llibertat de les persones, sinó ser una ajuda perquè la nostra llibertat, tot respectant la llibertat dels altres, arribi a la seva plenitud.

La imatge

La tercera sessió del Sermó de la Muntanya inicia una passejada pels preceptes de la Llei de Déu. Els oients que escoltaven Jesús, i els lectors de l'evangeli avui, ja els coneixem, però ara es tracta d'arribar a allò que signifiquen: conèixer la voluntat de Déu. L'ensenyament del Mestre o els confirma, tot aprofundint-ne l'exigència, o els reforma, bo i cercant-ne el dring original.

Les Taules de la Llei (1959). JM Subirachs

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

17 dilluns

La fugida de NSJC a Egipte
—Sant Alexis i els set fundadors dels Servites
—Sant Ròmul
Jm 1,1-11/Salm 118/Mc 8,11-13

18 dimarts

—Santa Bernardeta Soubirous
Beat Joan de Fiésole (Fra Angèlic)
—Sant Eladi
Jm 1,12-18/Salm 93/Mc 8,14-21

19 dimecres

—Sant Gabí
Beat Àlvar de Còrdova
Jm 1,19-27/Salm 14/Mc 8,22-26

20 dijous

—Sts. Nemesi i Potami
—St. Eleuteri
Jm 2,1-9/Salm 33/Mc 8,27-33

21 divendres

La Misteriosa Llum a Manresa
—Sant Pere Damià
Jm 2,14-24.26/Salm 111/Mc 8,34-9,1

22 dissabte

La Càtedra de Sant Pere Apòstol
—Santa Elionor (o Leonor)
1Pe 5,1-4/Salm 22/Mt 16,13-19

23 Diumenge VII durant l'any/cicle A

—Sant Policarp
Lv 19,1-2.17-18/Salm 102/1Co 3,16-23/Mt 5,38-48

Trobada diocesana anual de Mans Unides, a Berga

Informa: Mans Unides / Foto: Montserrat Coll

El dia 25 de gener es va celebrar la trobada diocesana anual de Mans Unides, fent balanç de la campanya de l'any anterior i presentant els projectes i els materials per al nou any. Per primera vegada la trobada va tenir lloc a Berga, seu de la nova delegació, amb la participació de persones voluntàries de diferents punts del bisbat de Solsona.

La jornada va començar amb unes paraules d'agraïment que el senyor bisbe va adreçar per escrit a Mans Unides perquè, malgrat tenir la intenció d'acompanyar-los, al final no va poder. Durant la diada es va cantar l'himne de

Mans Unides estrenat recentment amb motiu del seixantè aniversari. Hi va haver uns moments de reflexió a partir del document base «Qui més pateix el maltractament al planeta no ets tu», que la delegada Montserrat Garcia va exposar. El voluntari Enric Sagarra va explicar la seva experiència a Bolívia.

Per acabar es va fer un reconeixement a M. Aurora Aubach i a Àngel Alsina, que han estat durant dinou anys al capdavant de la delegació. La trobada es va cloure amb un dinar de germanor.

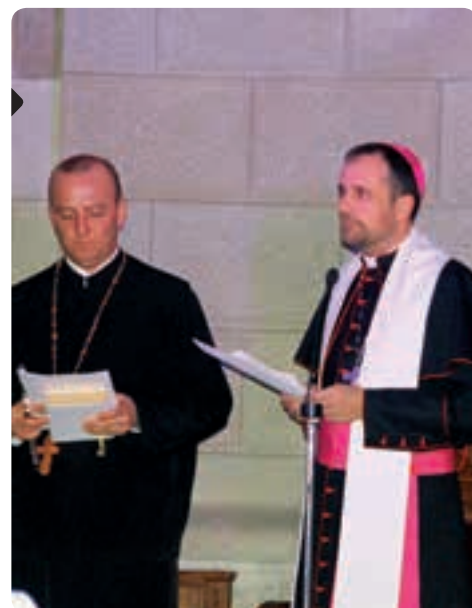

Vetlla de pregària ecumènica a Solsona

Uns quaranta fidels de la parròquia de Solsona i de la comunitat cristiana ortodoxa romanesa es van aplegar el dijous dia 30 de gener a l'església del Cor de Maria per celebrar junts una vetlla de pregària ecumènica, amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

Una setmana de pregària que enguany ha tingut per lema «Ens tractaren amb una humanitat poc corrent», frase que correspon als Fets dels Apòstols (28,2). Es tracta d'un text que narra la tempesta que va sofrir la nau que portava sant Pau a Roma amb alguns presoners que van acabar socorreguts a Malta.

La celebració va ser presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, i el sacerdot P. Dan de la comunitat ortodoxa romanesa. També els va acompanyar Mn. Josep M. Montiu. Informa: Ramon Estany (*Nació Solsona*).

Festa de Sant Sebastià a Malgrat

Joan Riu

Com ja és habitual en els darrers vint-i-un anys, i després de la seva recuperació, el petit nucli de Malgrat celebrà amb fervor la festa del seu patró, sant Sebastià, en ple hivern i inclòs dins la «setmana dels barbuts», el diumenge després de la festa del sant, o sigui el 26 de gener.

L'ambient de boira espessa durant tot el matí no fou excusa perquè els fidels vinguessin a festejar aquesta diada que va veure el sol a partir de mitja tarda per a acabar amb un bon oratge. L'encesa del foc, la missa cantada, el concert del grup de grans de la Coral Infantil Nova Cervera, la cercavila

amb els «bombollers», els geganters i els grallers de Cervera per les rampes del carrer Major que presideix el castell i la seva plaça, els balls populars i les seves coreografies, tot plegat aixecà els aplaudiments dels presents. Després el pa torrat amb arengades per a tothom, la tertúlia i la rifa del tortell que forma part de la festa primitiva donaren a la celebració el to de les grans solemnitats.

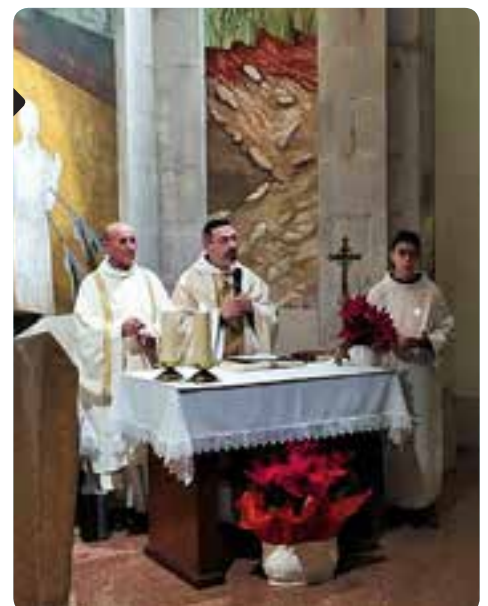
Aquesta festa deixà de celebrar-se l'any 1965. La causa fou el canvi de treball del camp, o sigui la substitució dels animals per la maquinària. (Notícia sencera a la web.)

Festa del beat Ferran Saperas, a Tàrrega

El dia 1 de febrer tingué lloc la celebració de la festa del beat Ferran Saperas en la seva Capella Sepulcral de Santa Maria de l'Alba de Tàrrega. Després del rés de les vespres i a l'exterior del temple es formà una rotllana en la qual el rector de la Unitat Pastoral Parroquial de Tàrrega, Mn. Josep M. Vilaseca, feu la benedicció de les candeles, fent-se una processó fins arribar a la Capella Sepulcral del beat.

Seguí una solemne eucaristia oficiada per Mn. Vilaseca acompanyat del diaca permanent Joan Novell. Finalitzada la missa, amb els cants dels Àngels de l'Alba, els fidels feren la veneració de les relíquies del germà claretià beat Ferran Saperas, mentre es cantaven amb devoció els seus Goigs.

La Capella Sepulcral del beat fou bastida al costat del presbiteri de la Parroquial de Tàrrega, després de la seva beatificació a Roma. Informa: Josep Castellà

Els set sants fundadors dels servites

Fra Valentí Serra de Manresa

Demà dia 17 de febrer, com cada any, l'Església commemora litúrgicament els set sants fundadors dels servites, recordant aquell 17 de febrer de 1310 en què, segons la tradició, moria Aleix o Alexis Falconieri, el darrer dels set fundadors. Alexis Falconieri acabà els seus dies després d'haver compartit la vida religiosa contemplativa, en comunitat, juntament amb els iniciadors de l'orde dels servites a Monte Senario, fundats als afores de Florència, des de l'any 1245, tal com ho narrà sant Felip Benizi, deixeble dels set sants fundadors i, alhora, autor de la història dels orígens dels servites, on posà de manifest com, en un context de lluites socials entre els güelfs i els gibel·lins, un grup de set mercaders florentins optà per viure en fraternitat per tal de dedicar-se a la devoció a la Mare de Déu i esdevenir, així, un exemple de vida de pobresa, germanor i concòrdia en un societat marcada per l'opulència i les lluites fraticides.

Els servites són un orde religiós que l'any 1233 fundaren aquests rics mercaders florentins: Bonfill de Monaldi, Joan Buonagiunta, Bartomeu degli Amidei, Ricovero dei Lippi-Ugguccioni, Benet dell'Antella, Gerard di Sostegno i Alexis Falconieri. El nom oficial de l'orde servita és «Servi Beatae Virginis» o, també, «Ordo Servorum Mariae».

Aquests set germans servites foren canonitzats l'any 1888 pel papa Lleó XIII. Des dels orígens fundacionals els primers religiosos servites optaren per dur un hàbit de color negre i seguir la forma de vida exposada en la Regla de sant Agustí. Els servites, com a carisma propi, han manifestat tothora una particular devoció a la soledat i als dolors de la Mare de Déu. L'any 1249 els servites foren reconeguts com a orde mendicant i definitivament aprovats l'any 1304. S'esta-

bliren a Barcelona l'any 1504 i sembla que, històricament, bona part de les processons de Setmana Santa de casa nostra es remunten a l'acció devocional promoguda pels membres de les congregacions de la Mare de Déu dels Dolors vinculades als religiosos «servents de la Mare de Déu» o servites. Fou, doncs, per influx dels religiosos servites que arreu de Catalunya es dugué a terme la fundació de congregacions i confraries dedicades a la Mare de Déu dels Dolors, començant l'any 1663 a Barcelona; en 1689 a Vic; en 1690 a Solsona; en 1693 a Cardona, Igualada, Bagà i Berga; en 1704 a Manresa, per citar tan sols algunes de les poblacions dels bisbats de Vic i Solsona que comptaren amb la presència d'aquestes congregacions dels Dolors i que a partir de la dècada de 1760 s'escamparen encara molt més arreu de casa nostra, com ara a Cervera, Guissona, Tàrraga, Santpedor, Castellterçol, Calaf, Sant Joan de les Abadesses, per assenyalar algunes de les principals congregacions establertes en els nostres bisbats.

Aquestes congregacions, en el moment de les processons, i per tal de fer-les molt més llüides i vistoses, comptaren, des de la segona meitat del segle XVIII, amb la comitiva dels Armats, com fou, per exemple, el cas de la tradicional processó dels Armats que organitza la Congregació dels Dolors de Vic, amb un recorregut pels principals carrers de la ciutat des de l'any 1750. Amb l'exclaustració de 1835 desaparegueren els religiosos servites dels territoris de Catalunya i la seva presència avui queda reduïda a cinc comunitats disseminades en territori hispànic: a Misalta (València), Dénia (Alacant), Santa Maria del Puerto a Plasència (Cáceres) i San Nicolás de los Servitas (Madrid).

«L'Esperit del Concili no s'hauria de perdre mai»

Mn. Joan Torra

Mn. Joan Torra, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i sacerdot diocesà de Vic, participà en el Concili Provincial Tarraconense com a vicari episcopal.

Què va significar per al conjunt d'Esglésies de Catalunya la celebració del Concili?

La pregunta de la convocatòria —«Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?»— és la pregunta de sempre. Vàrem poder experimentar que formàvem una unitat pastoral perquè teníem la missió d'adreçar-nos a un poble amb característiques comunes ben definides i diferenciades, amb problemàtiques específiques per la llengua, la història i la cultura pròpies. Era a la nostra gent a qui havíem de continuar oferint l'Evangeli de Jesucrist. En el text conciliar crec que va quedar escrit el camí que havia de donar futur a l'Església de Catalunya.

Com va ser la seva experiència personal?

Una meravellosa experiència d'Església, del que vol dir caminar junts,

enraonant, dialogant, escoltant-nos i escoltant l'Esperit, en comunió. Vaig tenir el goig de poder-hi participar perquè començava en aquell moment el servei de vicari episcopal que el bisbe Josep M. Guix (a.c.s.) m'havia demanat. No en donaré mai prou gràcies a Déu! Em va fer créixer molt!

En quines línies de desenvolupament del Concili creu que caldria insistir més avui?

A mi em va molt bé rellegir sovint les resolucions que fan de «davantal» de cadascuna de les quatre parts del text conciliar. Són d'una gran riquesa. Aleshores, el que ve tot seguit s'haurà pogut dur a terme o no, en funció de moltes coses, però aquell esperit no s'hauria de perdre mai.

Assassinat un seminarista de 18 anys

(Prové de la pàgina 1.)

Un dels casos més recents que ha commogut els catòlics nigerians ha estat el segrest de quatre seminaristes i el martiri d'un d'ells.

Els voltants del Seminari «Good Shepherd», on estudien 270 seminaristes, fa temps que estan amenaçats. Alumnas d'una escola propera ja foren segrestats a l'octubre.

El proppassat 8 de gener foren segrestats els seminaristes Pius Kanwai, Michael Nnadi, Peter Umenukor i Stephen Amos. Tots quatre s'estaven preparant per al sacerdoci, començant els estudis de filosofia. Tots els seminaristes menys en Michael van ser alliberats entre el 19 i 31 de gener. Tanmateix, Michael, de divuit anys, va patir una altra sort. El seu bisbe, Mons. Matthew Hassan, va anunciar el passat dissabte dia 1 que en Michael havia estat assassinat, juntament amb l'esposa d'un metge. El rector del Seminari va identificar el cadàver.

El mateix bisbe va haver d'informar la mare del seminarista del trist destí del seu fill.

Un exemple més d'aquest genocidi que sofreixen els cristians de Nigèria.

Visitar els malalts

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Un capellà solsoní, mentre vivia, visitava un gran nombre de malalts a les cases. Un dia em va revelar l'origen d'aquesta pastoral: visitava cada setmana el centre sociosanitari, portava la comunió als qui estaven ingressats i establí relació amb ells. Quan estaven a punt de marxar cap a casa els hi preguntava si volien que continués visitant-los i molts li deien que sí. Sempre he pensat que és una manera senzilla i bonica de fer néixer el servei de la visita als malalts a les cases en clau missionera.

Jo, des de fa anys, visito sovint els nostres hospitals de referència – Manresa, Berga, Lleida i Igualada-. Sempre que hi vaig em trobo algú que em saluda i em diu que és d'un poble o vila de la nostra diòcesi. A voltes, m'explica qui hi té ingressat i em convida, si tinc temps, a visitar-lo. No poques vegades m'ha passat per la ment d'anar a les visites als hospitals sense pressa per deixar-me conèixer, tenir temps per establir conversa i visitar els hospitalitzats de la diòcesi a partir d'aquests encontres espontanis.

Aquestes dues experiències repeteixen un patró que quan es dona permet una dimensió missionera a la pastoral dels malalts. Hi ha tantes persones que habitualment no frequenten les nostres eucaristies però en el moment de la malaltia s'obren a la pregària, posen en crisi el pòsit de fe que conserven i pensen en la vida i la mort a causa de l'experiència de la fragilitat i la solitud. Si en aquesta situació es produeix la visita, l'oferta, el consol, la possibilitat de dialogar sobre el que bull dins seu, la persona pot viure una experiència de fe i d'Església que l'ajudi i, fins i tot, que el faci tornar a la vida sacramental.

Només cal trobar aquella o aquelles persones que amb naturalitat saben tot el que passa al poble o a la vila: qui ha caigut i s'ha trencat alguna cosa; qui s'està fent pro-

ves; qui està en tractament; qui ha sofert una operació quirúrgica; qui ja no pot sortir de casa. Si el rector o la persona de la comunitat més en relació amb l'hospitalitzat o l'enllitat, degudament informats, visités aquest fidel o veï, li recomanés el servei religiós de l'hospital o li oferís el servei d'una visita periòdica, segurament moltes persones ho acceptarien i ho agrairien. Quan hom està a l'hospital una visita així, per a molta gent, és un goig, una ocasió per a sentir-se estimat per la comunitat i per descobrir que en la malaltia és possible ser atès caritativament i sacramentalment.

Quantes vegades ens lamentem que són pocs els malalts o les persones grans que ens demanen que els portem la comunió a casa! Fins i tot ens sorpren que persones de missa dominical no ens demanin que els hi portem quan deixen de venir a causa de la malaltia o la vellesa. Pensem que una pastoral tan senzilla com aquesta pot examplar aquest servei, perquè creant les condicions de relació d'aquesta manera serà ben fàcil que ens obrin les portes de llurs cases en cas d'una llarga convalescència o vellesa.

